

LIBRIS

We know
books

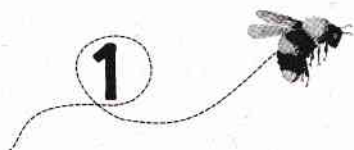
LINDSAY EAGAR

ANOTIMPUL ALBINELOR

Traducere din engleză și note
de Alina Popescu

arthur

Ceva îmi zboară prea aproape de ureche. Și-o clipă, bâzâitul acela e singurul sunet din lumea mea.

— Hei! zic din reflex și biciuiesc aerul cu părul prins în coadă.

— Ce-i? întreabă tata și închide radioul.

Liniștea bruscă ne face atenți la cât de accidentată e șoseaua.

Gâza iese bâzâind pe fereastra camionetei și strălucește ca o nestemată negru-aurie în lumina soarelui. O albină.

— Nimic, îi răspund, contemplând priveliștea dezolantă.

De peste o oră nu vedem decât „nimic”. Mile întregi de „nimic”. În față ne apar un șir de terase stâncoase, plate ca niște tăblii de masă și cu versanți sfărâmicioși, niște torturi de nemâncat, lăsate la copt pentru totdeauna. Fac câteva poze cu telefonul, dar pe ecran terasele se estompează în niște pete roșiatice, sub un cer pustiu.

— Ești sigur că n-am ratat vreo curbă? Poate-am ajuns în Mexic.

Tata pufnește.

— Garantat. După mine, mai bine în Mexic.

Dă iarăși drumul la rockul lui tunător și se uită în oglinda retrovizoare. Mama și Lu, frățiorul meu de un an, vin după noi într-un microbuz, singurul vehicul de pe șosea în afară de al nostru.

După trei ore în care am stat înghesuită în camionetă, acum mă dor picioarele.

— Mai e mult? mă vait eu.

— Arzi de nerăbdare, nu?

Nu. În niciun caz. În locul unei veri cu petreceri la piscină și grătare, o să-mi petrec zilele de vacanță la o fermă de oi prăfuită, cu un bunic pe care nu l-am văzut niciodată. Dar barem și alor mei le e groază. N-o să sufăr de una singură.

Leșim de pe autostradă și vreo zece minute ne hurducăm pe un drum de țară. Tocmai când ocolim baza unei terase, îl aud pe tata oftând.

— Uite-o. Casă, dulce casă.

Dincolo de pământul în culoarea trandafirilor, în mijlocul unei pășuni maronii, se zărește o casă dărăpănată, cu acoperișul lăsat și grinzile verandei deformatе de trecerea vremii. Proprietatea e ascunsă în labirintul de stâncă – nevăzută și uitată. Uitată de civilizație. Ferma de oi a bunicului Serge, întinsă pe două sute de acri de teren, locul unde a copilărit tata.

Și de unde a plecat cu prima ocazie. Acum înțeleg de ce.

Tata intră pe aleea pavată cu pietriș, trage mașina în fața casei și oprește motorul.

— Carol, te rog să n-ai emoții.

— N-am, mint eu și inspir sacadat.

Mijesc ochii împotriva luminii orbitoare a soarelui alb de deșert. Ferma este efectiv în mijlocul pustiului. Dacă n-ai ști că există o autostradă și restul statului New Mexico, nici nu le-ai bănuî. Ferma e un orașel de sine stătător, populat de oi mițoase.

Tata mi-a zis că încă funcționează, doar că alte ferme din zona Albuquerque au sute de oi. Aici am numărat numai vreo douăsprezece, răspândite pe pășunea uriașă. Dacă îi putem spune pășune. Sunt sigură că iarba a fost odată verde, dar acum e uscată și de culoarea apei stătute. Oare bunicul n-o fi auzit de aspersoare?

Îmi accept dezamăgirea. Am încercat să mă gândesc la fermă ca la o aventură de vară, o mică vacanță la numai câteva ore de camera mea, de școală și prietenii. Acum am impresia că sunt pe Marte.

Casă, dulce casă. Cum să nu.

Tata îmi întinde o broșură veche și mototolită, pe care scrie „Demența – Ghidul Seville pentru Îngrijitori“. De câte ori m-a pus oare s-o citesc? De câte ori am mai avut conversația asta?

— Hai să mai recapitulăm o dată, îmi zice. Obiectivul numărul unu în vara asta este...

— ...să nu-l supărăm pe bunicul, recit eu automat.

— Fără propoziții neclare, fără întrebări complicate, fără zgomote puternice, fără jocuri de cuvinte, îmi înșiră el lista.

„Fără discuții despre bunica Rosa“, adaug eu în minte. Dar asta e regula dintotdeauna a tatei.

— Dacă îți face probleme, vino la mine.

Tata se foiește pe scaun.

La Seville – instituția de asistență unde îl vom muta pe bunicul – ne-au împuiat capul cu povești de groază despre cum demența îi transformă până și pe cei mai drăguți bunici în ființe care mușcă și lovesc cu piciorul.

— Dar bunicii care nu sunt așa de drăguți, cu ei ce se întâmplă? se întrebase tata.

Mama vine la geamul din dreptul meu, cu Lu așezat pe șold.

— Gata? Intrăm?

— Păi, doar n-om fi bătut drumul până aici ca să admirăm peisajul, îi răspunde tata.

Râd de dragul tatei, de dragul glumiței lui. Dă să închidă portiera, dar se încurcă, apoi îi scapă cheile în praf. Nu l-am văzut niciodată așa. E ca un copil înainte de examen.

Pășesc și eu în praful dogoritor, care mă frige și prin sandale. Aerul parcă mă îneacă. Beau la repezeală din sticla de Gatorade din camionetă.

Mama îi prinde mâna tatei și o strânge până li se albesc încheieturile, apoi se îndepărtează împreună pe alee, cu aerul că urmează să bată la ușa unui străin nebun, când, de fapt, e numai bunicul Serge.

Și, totuși, un străin. Cel puțin pentru mine.

— Când te-am văzut ultima dată, coborai de pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

Primirea aspră îmi dă o senzație de neliniște în stomac. În umbra verandei zăresc silueta bunicului, cocârjată într-un scaun de răchită. Legendarul Serge.

— Asta a fost demult. Și de-atunci ne-am văzut de-o grămadă de ori, zice tata, înroșindu-se.

— Mă rog. Iată-te.

Bunicul nu pare foarte încântat. Se ridică și, când iese la lumină, îmi rețin o tresărire. Nu l-am văzut pe Serge decât în poze, iar tata m-a prevenit deja că s-a schimbat, mai ales de când suferă de demență. Dar chiar atât de schimbat nu mi-l închipuisem.

Un furtunaș verde de oxigen îi iese din nări și dispare în dosul urechilor. În poze, pielea lui era întotdeauna de-un cafeniu dens, căpătat după ore

lungi de arșiță petrecute muncind la ferma din deșert. Acum e palidă și-i atârnă pe oase de parcă s-ar topi. Iar ochii... Ochii care mă priveau din poze erau albaștri, limpezi ca cerul dimineții.

Însă ochii cu care mă privește acum Serge sunt de-un albastru apos, ca niște blugi decolorați. Trec de mine și se fixează asupra unei siluete invizibile de pe creastă. Ochii aceștia, îmi spun, sunt oglinda bătrâneții. Acel Serge pe care îl cunosc din puținele fotografii pe care mi le-a arătat tata acasă nu seamănă deloc cu omul din fața mea, un bătrân ruginit, parcat pe verandă ca o mașină stricată.

„De asta suntem aici“, îmi reamintesc singură.
„Fiindcă bunicul e bolnav.“

— Rosa.

Serge arată drept spre mine, iar neliniștea din stomacul meu se zvârcolește atât de tare că mi-e teamă să nu-mi lase vânătaii.

— Nu, eu sunt Carol, mă grăbesc să-l lămuresc. Nu R... dar mă opresc, fiindcă numele e interzis.

— Ea e Carol, intervine tata. Nepoata ta. Iar el e Lu, nepotul tău nou-născut.

— Da, știu, i-o retează Serge. Carolina. Luis.
Mama mă bate pe umăr.

— Spune bună ziua, mă îndeamnă ea.

— Bună ziua. Mă bucur să te cunosc, bunicule.

Cuvintele sună exact ca la repetiție. Din fericire, fiindcă mintea mea e concentrată la pielea lui Serge, la mulțimea pliurilor și ridurilor, la petele făcute de soare, care parcă o murdăresc. Fața și gâtul îi sunt punctate de mici gălme, ca niște pietricele ascunse sub piele. Astea se vedeau și-n poze, îmi amintesc eu, însă nu atât de tare, obrajii fiindu-i mai plini pe-atunci, iar pielea mai întinsă. Dar oare ce-or fi? Vreun pojar nevindecăt?

— *Hola, chiquita*¹, îmi răspunde. *El gusto es mio.*

Plăcerea e de partea mea, zice el în spaniolă, cu ochii strălucind. Și-apoi adaugă în engleză:

— Semenii leit cu ea.

— *P-papá...* se bâlbâie tata, de parcă n-ar ști ce să spună.

N-a mai dat pe-aici de doisprezece ani, sunt o mulțime de lucruri de spus. Dar înainte să completeze spațiile punctate, ceva coboară șontâcând

¹ „Bună, micuț”, în limba spaniolă, în original.

treptele verandei, o ființă cu blană neagră și creață și nasul umed.

— Inés? șoptește tata. Nu se poate!

Îngenunchează și, zâmbind larg, scarpină după urechi câinele acela jigărit.

— Inés e cățelușa mea de când eram mic, ne lămurește el.

O mângâi și eu pe bătrâna cățelușă când trece pe lângă mine cu mersul țeapăn dat de artrită. Mi-am dorit dintotdeauna un cățeluș – nu mi-a dat voie mama –, dar ăsta nu e tocmai câinele visurilor mele. Ochiul injectat este pe jumătate acoperit de pleoapele căzute, iar blana din jurul botului e presărată cu fire cărunte.

Mama e contrariată.

— Cum de mai trăiește?

— Unii câini trăiesc mai mult decât te-ai aștepta.

— Dar nu treizeci de ani, Raúl.

Cățelușa se freacă în trecere de mama, iar ea, bănuitoare, se trage un pas înapoi, de parcă ar fi dat de un zombi. Apoi cățeaua se trânteste în iarba uscată și-l lasă pe tata s-o scarpine pe burtă.

— Ai dreptate, îi șoptește el mamei. Nu poate fi Inés. Probabil că e unul din puii ei.

— Mai degrabă un pui de-al puilor ei, bombăne mama.

— Cum o cheamă, *Papá*?

— Nu-mi spune că n-o ții minte pe Inés, îi răspunde Serge.

— Sigur c-o țin minte. Dar asta nu e Inés.

— Dar cine să fie? Inés e cel mai bun câine ciobănesc din tot statul. Ce altceva oi mai fi uitat despre căminul tău? adaugă bunicul, clătinând din cap.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

Tata se uită pe rând la noi, transmițându-ne din ochi că trebuie să-l lăsăm pe bătrân să creadă că e Inés, câinele de treizeci de ani.

Urmează o tăcere apăsătoare, ca o pătură azvârlită peste noi de o mână nevăzută. Aș vrea să spun ceva, dar e un moment istoric. Și totodată înfricoșător. Tata n-a mai dat pe-acasă de mulți ani. Încă de dinainte să mă nasc eu. De asta nu l-am cunoscut pe bunicul până azi. Tăcerea freamătă ca o ființă vie, gata să ne înăbușe, dar îmi țin gura.

— Serge. Pe mine mă mai ții minte? Patricia, soția lui Raúl? Mă bucur să te revăd.